

Magister Gaimos
förgiftning och swära död

Lawastehus stad,

natten mot den 24 februari 1892,
af dets egen hustru.

Skrifven och till tryck bestod af

S. W. M.

Frå öfversättning af **J. F. G.**

Pris 15 penni.

Sjunget som: „I Stralsburg der bodde en adelsman så rik,
eller som „Albert och Maria“.

1 w.

Om handen min beskrifwa kunde forgetilldragelsen,
Och tanken min förtälja hwad widrör förfarelsen,
Som i Lawastehus inträffat icke länge sen,
Grymt mord-dåd utaf hustru, som ryjer hwar och en.

2 w.

Då fastetiden dyrbara wi här firande,
Och Herren mångenstädes ej blifwit glömmande,
Som för oss gått i döden och betalt wår syndaskuld,
På det wi finge lefwa och mot honom wara huld.

3 w.

Dyrbarhet det minne medför i hwarje håg,
Det uti skriften beskrifwes, så för hög som låg.
Derföre tackom honom, som oss förlossade,
Och den mörka makten i allo krossade.

4 w.

Men ondskan får än herrska bland så mången här,
Så wid sammankomster, som hemma och fallet är.
Och irläror så många, som finns för tiden till,
Som insteg gjort hos folket och till insteg skrifa will.

5 w.

Sekternas hop är öfvermåttan redan ju för stor,
 Som statsstyrkan bedöma och författningar ej tror.
 Lutheriska läran förwita öfvenså prästerne,
 Sin helighet berömma, som i allt medwettlige.

6 w.

Den dyra läran Luthers wi begagna oss utaf,
 Swarför våra förfäder kämpat och gått i graf.
 Lif och blod de uppoffrat att oss gagna må,
 Ty skulle icke wi något lida och motstå.

7 w.

Än besökstiden warar i vår fosterbygd,
 Derföre wänden oss till Herrans milda skygd.
 På sätt folket uti Ninive om nåd bönfällande,
 Så att Herren än oss wore ömt förbarmande.

8 w.

Ungdomen förer öfwen ett ohelefwadt sätt,
 Ej den ens affky bär, för brott som begås så lätt.
 Lyfs och högmöd få öfvermaktan till den grad här så,
 Uti flere samhällsklasser, utan urskildnad på.

9 w.

Så ouppfattlige wi äro att kunna rätt förstå,
 Guds Faders heliga wilja att här efterkomma må.
 Oss derom underrättas på tjenligaste wis,
 Men syndabördan tynger, wårt wärsta plågoris.

10 w.

Att swel i handel öfwen mången här ej styr,
 Utan öppet det bedrifwer och ej synden flyr.
 Waran sin berömmar till ett bättre slag,
 Och nästan så bedrages, utan samwetslag.

11 w.

Swad skall vår Herre säga då han är kommande,
 Som sin nåd will unna oss alla syndare.
 Om för begabberi hans wilja wi här hålla må,
 Då är han oss en gång allt belömande och så.

12 w.

Så den onde andan är folk förledande,
 Som hwad wi nu fått höra om sakens förhållande.
 Så den unga fru Sainio öfwen blef förförd,
 Och till brott, hwad grymmare, slutligt än upprörd.

13 w.

Till tanken hon nu kommit att aflifwa sin man,
 Och derwid förhärdad blef hon mer och mer minsam,
 Lills slutligen för henne det och lyckades
 Rog ledsamt att betänka, men ej mer förhjelpandes.

14 w.

Förgift hade hon upköpt uti mannens namn,
 För att dermed skaffa honom till en annan hann.
 För läkaren hon bestref, att en hund skulle förgiftas
 bort,
 För hwilket åt sin man begär och får förgift helt kort.

15 w.

En kväll sammantalte med hvarandra de,
Om hwad som förefallit, bland annat skämtade.
Då af hufvudvärk besvärats båd' man och hustru så,
Till följd hwaraf hustrun skaffat chinin kapslar då.

16 w.

Men fanns afwen förgift uti en af kapslarne,
Som hustrun jemte watten, sin man ingifwande.
Han swäljde det i magen, trodde för medicin,
Dch hon afwet rummet, då brutit lag och disciplin.

17 w.

Nu en swår kramp begynte kännas i magisterns kropp,
Han roppte efter hjelp, men ingen steg der opp.
Utan woro alle, såsom döfwa liggande,
Uti de rum der då varit sig befinnande.

18 w.

En klageröst ut på gatan hördes nog stönande,
Men ej fäste sig härwid de hemmawarande.
Uti de swåraste plågor här uppgaf anden sin,
Så hastigt hadan skred han till ett annat lif nu in.

19 w.

Sainio af allom känd för en anständig man,
Dch hwem är af hans wänner, som ej honom sakna
kan.
An städse i kært minne lefwer den aslidne,
Hastän till friden afgått ifrån werldsstormarne.

20 w.

Han festligen begrafwades i Lawastehus stad,
Hundradetals meniskor utgjorde forgetågets rad.
Han fattig gosse varit af ett obetydligt hem,
Dch så hög grad han uppnått, bland landets söner dem.

21 w.

En mängd blomkougletter till grafwen kastades
Så ~~werdewilt~~ nu lifet i jorden nedgömdes, *wardes fullt*
Tills Herrans basun hon åter warder wäckande,
Då åter warder han, lift andra uppstående.

22 w.

Så omissta wi äro hwar grymma mördaren,
Ar oss efterlurande, ehuru lönnligen.
D, den mennisko warelse, hwad är förhärdelig
Som ens lif borttager, så i synden inslummerlig.

23 w.

Rog sötte fru Sainio, finna många användningar,
Att utredning ej skulle rönas med mordets stämpningar.
Huru fallet wore med det brott hon hade begått,
Då hon med förgift aflifwar sin man helt enkelt blott.

24 w.

Wittnen wid rätten närwarande flere tiotal,
Dch brottet kom i dager, ljusnande lift en ljus sal.
Lifstidsstraffet dömdes henne redan här i tiden,
Dch om bot ej nalkas följer straff än efter döden.

25 w.

Ej en gång randas dagen då alla dömes rätt,
 Allt hwad i löndom här dömes då efter rätta jätt.
 Ej derefter mera predikas bot till förhårdade,
 Och ej nåd erbjudes, ej gäller mer ångrande.

26 w.

Hwad nu är ombeskrifwet till warning lände må,
 Och af saken upplyfts, som warnaget ware så:
 Att ingen må förhårda sitt samwete mera här,
 Och till mordbragd skrida, som den ondas wilja är.

27 w.

O, Herre, låt åfwen mördare komma till wäxelse,
 Och till bättring de falla medan lifwet warande.
 Nu slutar jag min wisa och önskar förbättring blott,
 Att ej mer någon må skrida till mord och andra
 brott.